

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 16 lutego 2016 r., skierowanym przeciwko J. P., (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. domagał się zapłaty kwoty 135.014,36 zł z tytułu niespłaconego przez pozwaną kredytu gotówkowego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

(pozew k. 2-4 , k. 21)

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 18 marca 2016 r. tutejszy Sąd uwzględnił żądanie pozwu.

(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym – k. 33)

W dniu 7 kwietnia 2016 r. J. P. złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty. Pozwana wniosła o przedstawienie oryginału umowy, którą miała zawrzeć z Bankiem oraz szczegółowego wykazu dokonywanych wpłat w celu udowodnienia wysokości żądanej przez powoda kwoty. Pismem z dnia 23 kwietnia 2016 r. pozwana doprecyzowała, że zaskarża powyższy nakaz w całości.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 37, pismo z dnia 23.04.2016 r. – k. 43)

Na rozprawie w dniu 4 października 2016 r. pełnomocnik pozwanej podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powoda.

(protokół k. 70, adnotacje 00:00:50)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 grudnia 2005 r. pozwana J. P. zawarła z Bankiem (...) S.A. umowę Kredytu C., mocą której pozwana otrzymała kwotę 30.000 zł, jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach szczegółowo w umowie określonych, tj. w 60 ratach w terminie do 20 grudnia 2010 r. Stosownie do par. 6 umowy Bank ma prawo wypowiedzieć umowę kredytu w przypadku niespłacenia przez kredytobiorcę w terminach wynikających z umowy płatnych rat kredytu za dwa okresy płatności. Rozwiązanie umowy następuje w terminie 30 dni od daty otrzymania przez kredytobiorcę pisemnego wypowiedzenia.

(okoliczności bezsporne, umowa Kredytu C. – k. 54)

Pozwana nieterminowo uiszczała raty kredytu, co skutkowało powstaniem zaległości kredytowych i wypowiedzeniem umowy kredytu.

(okoliczność bezsporna)

Dnia **10 listopada 2011** roku Bank (...) S.A. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) stwierdzający, że pozwana ma zapłacić na rzecz powoda kwotę 85.613,54 zł z tytułu niespłaconego kredytu wraz z odsetkami umownymi w wysokości 15,95 % rocznie od kwoty 85.613,54 zł liczonymi za okres od dnia 5 lipca 2010 r. do dnia faktycznej zapłaty, nadto kwotę 3.519,28 zł tytułem odsetek umownych za faktyczne opóźnienia w spłacie rat kredytu w wysokości 15,95 % w skali roku od udzielonego kredytu łącznie za okres od dnia 20 grudnia 2005 r. do 4 lipca 2010 r. wraz z odsetkami ustawowymi oraz kwotę 50 zł tytułem opłat za czynności windykacyjne. W treści bankowego tytułu egzekucyjnego wskazano, że roszczenia nim objęte są wymagalne.

(d owód: bankowy tytuł egzekucyjny k. 28 , k. 56)

W dniu **2 grudnia 2011 r.** Sąd Rejonowy w Zgierzu nadał powyższemu bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzulę wykonalności.

(postanowienie - k. 29 , 57)

Pismem z dnia **6 lutego 2012 r.** Bank (...) S.A. na postawie opisanego wyżej tytułu wykonawczego wystąpił do komornika z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego. Postanowieniem z dnia **7 sierpnia 2014 r.** Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu A. S. umorzył w całości postępowanie egzekucyjne z wniosku Banku (...) S.A. przeciwko J. P. na podstawie 824 par. 1 pkt 3 k.p.c.

(wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego – k. 58 – 60, postanowienie – k. 30 , 61)

W dniu **26 listopada 2014 r.** Bank (...) S.A. zbył przysługującą mu w stosunku do pozwanej wierzytelność na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W..

(dowód: umowa cesji k. 9-13 odw., elektroniczny załącznik do umowy cesji k. 14)

Pismem z dnia **21 stycznia 2015 r.** Bank (...) S.A. zawiadomił pozwaną o sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda.

(zawiadomienie k. 32 , 62)

Pismem z dnia **28 stycznia 2016 r.** powód wezwał pozwaną do zapłaty zaległości w kwocie 134.932,26 zł, jako należności wynikającej z umowy zawartej przez pozwaną z Bankiem (...) S.A. w dniu 30 stycznia 2008 r., w terminie do dnia 4 lutego 2016 r. Pozwana nie zapłaciła powodowi należności wskazanych w wezwaniu.

(wezwanie do zapłaty k. 15; okoliczność bezsporna)

W dniu **2 lutego 2016 r.** Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, stwierdzający, że na dzień wystawienia wyciągu zadłużenie pozwanej wynosiło 135.014,36 zł, w tym 85.613,54 zł tytułem kapitału i 49.400,82 zł tytułem odsetek. W wyciągu wskazano, że zobowiązanie pozwanej wynika z umowy zawartej z bankiem w dniu 30 stycznia 2008 r.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 8)

Stan faktyczny w sprawie został ustalony w oparciu o dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, z których przeprowadzono dowód. Dokumenty te zasługiwały na walor wiarygodności, gdyż ich autentyczność i rzetelność nie były przez strony kwestionowane, Sąd natomiast nie znalazł podstaw do ich podważenia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód wywodzi swoje roszczenie z umowy o kredyt zawartej przez Bank (...) S.A. – jako przedsiębiorcę – z pozwaną J. P. – jako konsumentem. Ogólne uregulowanie umowy kredytu zawiera art. 69 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Prawo bankowe (Dz.U. 1997 nr 140 poz. 939 z późn. zm.), zgodnie z którym przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

Powód dochodzi roszczenia jako nabywca wierzytelności. Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.).

W niniejszej sprawie istotna była kwestia wymagalności roszczenia – rzutująca na datę przedawnienia oraz kwestia ewentualnego przerwania biegu przedawnienia.

Z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia (art. 117 k.c.). Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Termin przedawnienia roszczenia banku związanego z jego działalnością gospodarczą wynosi trzy lata.

Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

W niniejszej sprawie stwierdzić należy, iż na skutek wypowiedzenia przez poprzednika powoda umowy kredytu z dnia 20 grudnia 2005 r., do którego bank był uprawniony na podstawie § 6 umowy kredytu, stała się wymagalna także ta część zadłużenia, której termin płatności pierwotnie ustalony w umowie jeszcze nie nastąpił. W tym momencie rozpoczął się bieg przedawnienia pozostałych rat do spłaty, a więc tych, których termin zapłaty jeszcze nastąpił. Zatem w myśl przepisu art. 120 k.c. bieg terminu przedawnienia rozpoczął się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, czyli wraz z dniem następnym po upływie okresu wypowiedzenia umowy kredytu. Co prawda na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów nie było możliwości precyzyjnego ustalenia daty wypowiedzenia umowy przez Bank, bowiem do akt sprawy nie dołączono dokumentu wypowiedzenia umowy kredytu pozwanej. Niewątpliwym jest jednak, że wypowiedzenie umowy miało miejsce przed wystawieniem bankowego tytułu egzekucyjnego, a zatem przed dniem 10 listopada 2011 r., w treści którego wskazano wyraźnie, że roszczenia nim objęte są wymagalne. W tej sytuacji za datę wymagalności roszczenia można przyjąć najpóźniej dzień 10 listopada 2011 r. /jako datę pewną/, co oznacza, że wierzytelność dochodzona pozwem uległa przedawnieniu najpóźniej w dniu 10 listopada 2014 r. Pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w lutym 2016 r., a zatem niemal półtora roku po tym terminie.

W ocenie sądu w niniejszej sprawie nie doszło do przerwania biegu przedawnienia ze skutkami dla powoda, pomimo tego, iż na skutek działań poprzedniego wierzyciela wystawiono bankowy tytuł egzekucyjny, nadano mu klauzulę wykonalności a nawet wszczęto egzekucję.

Sąd podziela pogląd wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 roku, III CZP 101/03, LEX nr 82431), zgodnie z którym w świetle art. 123 § 1 pkt 1 k.c. złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie tylko powoduje przerwanie biegu przedawnienia, ale też jego zawieszenie aż do czasu zakończenia postępowania wywołanego tym wnioskiem (art. 124 § 2 k.c.), czyli przez okres, w którym uprawniony nie ma możliwości podejmowania innych środków w celu realizacji roszczenia. Okoliczności w tym zakresie nie zmienia wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 kwietnia 2015 r. w sprawie P 45/12, uznający art. 96 ust. 1 i 97 ust. 1 pr. bankowego za niezgodne z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP, gdyż TK orzekł jednocześnie, iż wymienione przepisy utracą moc obowiązującą z dniem 1 sierpnia 2016 r.

W związku z tym przedawnienie roszczenia banku mogłoby nastąpić najwcześniej z upływem 3 lat od wydania postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

W tym miejscu należy jednak stwierdzić, iż przerwanie biegu przedawnienia nastąpiło tylko w stosunku do banku, a nie w stosunku do powoda jako nabywcy wierzytelności. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy bowiem identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność podmiotu, na rzecz którego dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana (por. wyrok SN z dnia 19 listopada 2014 roku, II CSK 196/14, LEX nr 1622306). W tym orzeczeniu przejawia się linia orzecznicza Sądu Najwyższego, łagodząca sytuację dłużników – konsumentów w relacjach z funduszami sekurytyzacyjnymi. Wprawdzie w niniejszej sprawie – wobec banku doszło do przerwania biegu przedawnienia, tym niemniej, stwierdzić należy, iż skutki przerwania biegu przedawnienia następowały tylko w relacjach bank – konsument. Skoro bowiem nabywca wierzytelności nie będący bankiem nie może wystąpić o nadanie klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności i powinien uzyskać odrębny sądowy tytuł egzekucyjny (uchwała SN z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC 2005/6/98), to nie może on korzystać ze skutków postępowania, w którym nie mógłby wziąć udziału. Fundusz sekurytyzacyjny, nabywający wierzytelność od banku, nie ma uprawnienia do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania.

Po raz drugi w niniejszej sprawie bieg terminu przedawnienia - ale tylko wobec banku - został przerwany na skutek złożenia wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

Mając to wszystko na uwadze, podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczenia strony powodowej należało uznać za zasadny albowiem wytoczone w dniu 15 lutego 2016 r. powództwo, które mogłoby skutkować przerwaniem biegu terminu przedawnienia przedmiotowego roszczenia zostało wniesione już po upływie terminu przedawnienia, to jest po 10 listopada 2014 r.

Mając powyższe rozważenia na uwadze, sąd uznał, iż powództwo przeciwko pozwanej J. P. o zapłatę kwoty 135.014,36 zł z tytułu umowy kredytu z dnia 20 grudnia 2005 r. /choć w pozwie strona powodowa powoływała się na umowę z innej daty tj. 30 stycznia 2008 r./ należało oddalić w całości jako przedawnione.

Niezależnie od powyższego podkreślić należy, że powództwo podlegało oddaleniu również dlatego, że było nieudowodnione. Wątpliwości nastrocza przed wszystkim kwestia pierwotnego źródła pierwotnego zobowiązania J. P., tj. umowy łączącej pozwaną z Bankiem (...) S.A. W pozwie jako źródło zobowiązania powódki wobec banku wskazano umowę z dnia 30 stycznia 2008 r., data ta jest powoływana przez powoda także w wyciągu z ksiąg rachunkowych sporządzonym w dniu 2 lutego 2016 r. a także w skierowanym w dniu 28 stycznia 2016 r. do pozwanej wezwaniu do uregulowania zobowiązania. Kolejne dokumenty, w szczególności Bankowy Tytuł Egzekucyjny oraz załączona umowa kredytu C. wskazują na inne źródło zobowiązania pozwanej tj. umowę z dnia 20 grudnia 2005r. Ostatecznie na tę umowę powołuje się powód w piśmie procesowym z dnia 20 czerwca 2016 r., co nie zmienia faktu, że zarówno wezwanie wystosowane pod adresem pozwanej przez powoda, jak i sporządzony przez powoda wyciąg z ksiąg rachunkowych mogły rodzić u pozwanej uzasadnione wątpliwości co do źródła żądania zapłaty dochodzonej w pozwie kwoty.

W celu umożliwienia powodowi sprecyzowania żądania pozwu sąd przed pierwszą rozprawą, której termin został wyznaczony na 4 października 2016 r., zobowiązał go do złożenia w trybie art. 207 § 3 i 6 k.p.c. pisma przygotowawczego, w którym powoła wszystkie twierdzenia, zarzuty i dowody w terminie 21 dni pod rygorem utraty prawa powoływania ich w toku dalszego postępowania. Zobowiązanie to zostało doręczone pełnomocnikowi powoda w dniu 30 maja 2016 r. W jego wykonaniu strona powodowa złożyła pismo procesowe, w którym jako źródło zobowiązania pozwanej wobec Banku wskazała, inaczej niż w pozwie, umowę z dnia 12 grudnia 2005 r., natomiast w żaden sposób nie wykazała wysokości żądanej w pozwie kwoty, pomimo kwestionowania przez pozwaną w sprzeciwie od nakazu zapłaty prawidłowości wyliczonej przez powoda wysokości zadłużenia.

Mając to wszystko na uwadze, powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty zasądzone z tego tytułu od powoda na rzecz pozwanej złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanej w wysokości

ustalanej na podstawie par. 2 pkt 6 znajdującego zastosowanie w niniejszej sprawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych /t.j. Dz.U.2015.1804/.